

l'estil de vida

del mójac

Manolo Juárez

BARCELONA, Nadal del 2010

M'he parat a pensar, Senyor,
quines virtuts m'ajudarien a ser un bon animador
i m'he trobat amb aquestes:

L'alegria: perquè és la base de la nostra acció;
perquè un animador trist o desencantat
no pot ser cap testimoni per a ningú.

L'amor: l'animador ha d'estimar els nens.
Sense ells no té sentit la seva tasca.

Sabem que l'infant no ha de ser el mitjà,
sinó la finalitat del nostre ser "amic i testimoni".

L'esperança: per saber esperar sense defallir;
per somiar un món en el que la paraula dels infants
compti més que no pas les expectatives de futur;
un món en el que el diàleg, les il·lusions,
el joc i els petits canvis es donin ja en els nostres infants.

La fe: per veure en els infants a Déu mateix,
perquè no creiem en un déu impersonal i totpoderós,
sinó en un Déu que ha assumit la condició humana
donant una nova dimensió al que és diví;
perquè el que és diví és la mirada dels nens,
el seu somriure, les seves il·lusions i la seva vida concreta.

La innocència: per deixar-nos "enredar" pels infants,
i experimentar amb ells la gratuïtat de la nostra relació.

La mansuetud: per no "irritar-nos" amb els infants
ni amb les situacions que ens desborden;
per no creure'ns els salvadors de la canalla
ni els qui ho han de canviar tot.

La paciència: per no actuar al calor del moment
i que les nostres actituds responguin a un acte d'amor
continu,
amb alegria i despreniment.

Dóna'm Senyor alguna d'aquestes virtuts
per poder ser, jo també, un BON ANIMADOR.

ÍNDEX:

0.	INTRODUCCIÓ	- 4 -
1.	QUÈ ÉS EL MIJAC?	- 6 -
2.	QUÈ ÉS UN ESTIL DE VIDA?	- 14 -
3.	EL MIJAC TÉ UN ESTIL CONCRET?.....	- 15 -
4.	ALLÒ QUE HEM DESCOBERT AL MIJAC	- 22 -
5.	EN QUÈ ES BASA L'ESTIL DEL MIJAC?	- 25 -
6.	A LA RECERCA D'UN ESTIL DE VIDA	- 29 -
7.	L'EXPERIÈNCIA DELS INFANTS	- 31 -
8.	L'EXPERIÈNCIA DELS ANIMADORS	- 38 -
9.	LA MÍSTICA DEL MIJAC	- 44 -
10.	A QUIN JESÚS SEGUIM?	- 53 -
11.	A MODE DE CONCLUSIÓ.....	- 56 -

0. INTRODUCCIÓ

Els qui fa anys que estem al Moviment sempre hem parlat de l'estil de vida del MIJAC com una cosa ben assumida i ben palpable basada en les nostres Conviccions i en la nostra manera de fer.

A l'Assemblea catalanobalear del curs 2010-11, però, es va escollir com a prioritat d'animadors la següent:

Interioritzar l'estil de vida del MIJAC.

I com a mitjans per ajudar-nos a aconseguir-ho:

- *Ser animadors coherents.*
- *El testimoni.*
- *Compartir la vivència i experiència del Moviment.*
- *Els equips d'animadors de centre.*

També els iniciadors/formadors del Moviment es van proposar una prioritat en la mateixa línia:

Transmetre als iniciands que el MIJAC és un estil de vida pel que val la pena optar.

Amb els següents mitjans:

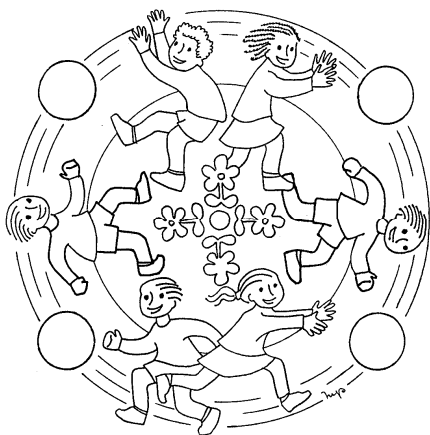
- *Creativitat en la forma d'iniciar per connectar millor amb els joves.*
- *Acompanyament personal.*
- *L'Equip diocesà d'iniciació.*
- *Els moments gratuïts.*
- *La pregària i la revisió de vida.*
- *La formació personal dels iniciadors.*

Pel que veiem sembla que hi ha una preocupació per transmetre el que ens aporta el MIJAC i per

fer-ho de manera alegre i encisadora a les noves generacions. Què ha passat? És que potser s'ha perdut aquella primera intuïció fundacional? O potser no hem sabut compartir allò que havíem rebut com a do de l'Església?

Sigui el que sigui, és important recobrar aquell sentit de l'opció que té el MIJAC com a moviment d'Església i com a moviment d'acció catòlica i fer-ho en un moment en què a la nostra societat això no està de moda...

La intenció d'aquest escrit és que pugui servir perquè reconeixem quin és l'estil de vida del MIJAC, què ens suposa i què ens aporta i com ho podem comunicar als altres amb alegria i convicció. Que l'Esperit ens ajudi a no perdre allò de més genuí i de més particular que té aquest regal del bon Déu que és el MIJAC. Visca!

1. QUÈ ÉS EL MIJAC?

La pregunta pot semblar gratuïta. Respondre-la, no obstant, ens pot ajudar a centrar el tema que volem aprofundir més endavant, perquè no podrem definir quin és **l'estil de vida** del MIJAC si abans no sabem què significa **estar** al MIJAC.

El MIJAC (Moviment Infantil i Juvenil d'Acció Catòlica) es caracteritza per:

- Ser un *moviment d'infants de l'Església* reconegut pels bisbes catalans, format per grups d'infants que juguen i actuen plegats, revisen el que fan i viuen i celebren la presència de Jesús enmig d'ells i en els seus ambients.
- Viure en *moviment*: tenir una organització d'infants que afavoreix assumir responsabilitats, la coordinació, l'acció comuna i les trobades amb tots els grups del MIJAC.
- Els infants són els *protagonistes*, acompanyats pels animadors que els ajuden a difondre a la Diòcesi l'experiència que hi viuen al MIJAC.
- Ser un moviment *evangelitzador*, mitjançant l'acció transformadora que porta a terme en el seu medi: barri, escola, família, amics...
- *L'acció educativa*, a través de la qual els infants del MIJAC aprenen a veure i comprendre la seva realitat i aprenen a

descobrir com la veuen els altres infants de la seva edat i els adults.

- *Una dinàmica militant* amb la que aprenen a discernir la seva realitat de l'anunciada per Jesús i a treballar per a poder-la transformar.

Completarem aquesta breu aproximació amb alguna referència als documents del Moviment. I és que, per poc que vulguem aprofundir en el tema, trobarem moltes aproximacions a la realitat del MIJAC. El text que ve a continuació és la introducció al *PMI*,¹ en la que el bisbe Teodor Úbeda diu:

"Tres grans intuïcions el dominen de punta a punta:

- El MIJAC és un moviment dels infants, no per als infants.
- Tot home és protagonista de la seva vida des de nin, des de petit.
- El nin té capacitat de ser militant des de molt petit. I cal ajudar-li perquè ho descobreixi i ho sigui.

La gran eina de treball -per als militants adults- serà la revisió de vida, veure, jutjar i actuar. Aquest admirable instrument de treball, mai prou elogiat, garanteix en tot el procés educatiu que intenta el MIJAC el realisme serè, el tocar de peus a terra, la visió crítica de la vida, la capacitat de compromís, la presència constant dels valors humans i evangèlics i el creixement progressiu dels infants com a constructors de la pròpia personalitat, de la societat i de l'Església.

I Jesús i el seu evangeli, viscuts des de la incorporació activa a l'Església, queden situats ben explícitament com el paradigma de la vida i la força dinamitzadora dels infants,

¹ MIJAC C/B (EQUIP D'INICIACIÓ FORMACIÓ), *Procés a la militància dels infants en el MIJAC*, Lleida, 1993.

dels grups de petits militants i de tot el MIJAC."

Què bé ha remarcat el bisbe Teodor aquests trets distintius del MIJAC:

- El MIJAC és un moviment dels infants.
- L'infant és el protagonista.
- L'infant pot ser militant.
- Parteix de la dinàmica de la revisió de vida.
- L'Evangelí es viu des de l'acció.

Passem a un altre text. Aquest, una mica més llarg, pertany al document: *El MIJAC, una oportunitat per actuar*²:

"I. EL MIJAC: UN MOVIMENT D'INFANTS I PREADOLESCENTS

Un moviment no és únicament un grup de persones que es reuneixen. És, sobretot, un grup de persones (en aquest cas, d'infants i preadolescents) que s'impulsen per avançar, que creen de mica en mica tot un corrent de pensar i de fer. I és per això darrer que cal mesurar-lo i no tant per la seva organització o la seva estructura.

Els protagonistes del MIJAC són els mateixos infants i preadolescents. No és una organització creada per a ells (com la societat crea per a ells els clubs, les sales de jocs, els cinemes...). El moviment és, i cada vegada ho hauria de ser més, quelcom protagonitzat per ells mateixos: "posar en moviment" el seu món d'infants i preadolescents.

Per això afirmem que:

1.- El moviment es realitza per l'acció dels infants i

² COMISSIÓ DIOCESANA, GIRONA, *El MIJAC, una oportunitat per actuar*, Girona, 1983. pàg. 30ss.

els preadolescents: Als adults ens costa força de veure les coses així. I encara és més difícil de deixar-los-les fer d'aquesta manera. Quan es tracta d'educació, d'una manera espontània, hom s'imagina un sistema on els nois i noies "reben" un entrenament o un aprenentatge programat per endavant.

Això no obstant, el moviment ha fet l'opció contrària: No es tracta només de reconèixer que el MIJAC utilitza *mètodes actius* (que encara podrien ser "utilitzats" per realitzar un projecte d'adults).

Que el MIJAC es realitza per l'acció dels infants i els preadolescents suposa, sobretot, que el moviment consisteix en l'acció realitzada pels mateixos nois i noies, entre ells, amb els seus propis mitjans, per objectius concrets que ells mateixos s'han fixat. Tota l'estructura del moviment (reunions, activitats de grup i col·lectives, la presència dels animadors...) s'ha de posar al servei d'aquesta acció i no a l'inrevés.

2.- El moviment valora el marc natural on la seva vida es desenvolupa: El MIJAC es realitza en el marc natural dels infants i els preadolescents: en el seu poble en el seu barri... Fan les seves accions en el seu ambient habitual. D'aquí ve el que s'anomena "l'arrelament" del moviment, que vol participar en la marxa general del seu país i del seu poble.

II. EL MIJAC: UN MOVIMENT D'ACCIÓ EDUCATIVA I MILITANT

La principal finalitat del moviment és la d'animar els nois i noies dels grups perquè *actuïn* en el seu ambient (aspecte militant), de manera que, a través d'aquesta acció, "*aprenguin*" i *descobreixin* (aspecte educatiu), donat que l'acció ben feta necessita una reflexió prèvia, una planificació, una realització i una revisió, de les quals els nois i noies n'han de ser els autors i els actors.

La dimensió educativa i la militant no són dues realitats separades. L'una suposa l'altra: el moviment educa a través del compromís militant dels nois i noies, i aquest compromís

no serà del tot militant si no educa cada noi i noia, en concret.

Per això, podem distingir el MIJAC, per una banda, d'un club d'esplai i, per l'altra, d'una catequesi: no és només un conjunt d'activitats d'esplai ni un lloc on reben una catequesi, per més activa que sigui.

El MIJAC pot ser quelcom diferent -aquesta és una de les seves peculiaritats- quan els grups es plantegen les seves accions com una cosa a realitzar en el seu món, és a dir, quan el grup surt de si mateix i s'obre als altres, realitzant pels altres les seves accions i fent-los-hi participar, i quan revisa això que fa i hi reflexiona, fent així una acció que alhora és militant i educativa.

1.- El MIJAC promou i canalitza l'acció transformadora dels infants i els preadolescents: El MIJAC vol promoure i canalitzar l'acció transformadora dels grups d'infants i preadolescents, vol ser per a ells *una oportunitat per actuar.*

I el MIJAC, a través d'una acció reflexionada i revisada, vol educar l'esperit militant dels nens i nenes, perquè es llencin a transformar, canviar i millorar el seu món infantil i juvenil i, fins i tot, el món dels adults, descobrint-hi tot allò que hi ha d'injust i, a la mesura de les seves possibilitats, s'esforcin perquè no ho sigui o, almenys, perquè no ho sigui tant.

I no cal "forçar" els infants i els preadolescents perquè descobreixin les situacions injustes del seu ambient i s'anima fer-hi quelcom, a actuar-hi. D'una manera natural, si sabem crear el clima convenient i trobar el moment adequat, els nens i nenes diuen clarament que no entenen, per exemple, les discriminacions, que no comprenen perquè uns tenen molt i altres tan poc, que no entenen la falsedat dels adults en general, ni perquè els agrada tant d'aparentar el que no són, i tantes i tantes coses que ells no veuen bé.

2.- Les accions que el MIJAC vol promoure i

canalitzar, transformen l'ambient dels infants i els preadolescents i la seva pròpia vida: Aquesta expressió ens pot portar a tenir una imatge equivocada del moviment, com si fos quelcom molt "seriós", oblidant que es tracta d'un moviment de nens i nenes, viscut, sobretot, durant el temps lliure.

Som conscients d'això, i afirmem rotundament que en el MIJAC s'han de divertir i han de passar-se-la molt bé. Però el moviment no vol ser només una mena de passatemps agradable per als infants i els preadolescents. En conjunt, el que fan en el MIJAC ha de ser un joc i una aventura engrescadora, a través de la qual transformen el seu ambient i les seves pròpies vides.

D'altra banda, quan parlem de transformació no volem pas dir res que no pugui ser a l'abast dels nens i nenes. Aquesta transformació es dóna, per exemple:

1. Quan aprenen a actuar reaccionant davant els petits fets de cada dia de la seva vida d'infants i preadolescents.

2n Aquesta transformació també es dóna quan expressen, a través de molts mitjans, tot allò que veuen i fan. Pel moviment s'ho expliquen entre ells i ho donen a conèixer als adults. De mica en mica, és tot un grup de gent que va prenent consciència de la realitat.

3r Igualment, podem parlar de "transformació" quan els nens i nenes descobreixen que la seva acció organitzada i de conjunt té un valor insubstituïble.

4t Finalment, també es dóna aquesta transformació quan descobreixen que el moviment també és exigent per a ells: l'egoisme contra el qual lluiten també el troben en ells mateixos. El moviment vol ajudar-los a reconèixer-ho i a saber dir no a tot allò que pot ofegar la vida nova que va sorgint en ells i que van descobrint."

Torna a sortir en aquesta cita uns quants elements fonamentals:

- El MIJAC és dels infants i preadolescents.
- Són ells els qui porten a terme les accions transformadores per canviar el seu medi.
- Tota l'estructura del MIJAC és al servei d'aquesta acció evangelitzadora.
- El Moviment educa a través del compromís militant dels infants i preadolescents.
- El que fan en el MIJAC és una aventura engrescadora, a través de la qual transformen el seu ambient i les seves pròpies vides.
- Els infants aprenen a actuar reaccionant davant els petits fets de la seva vida a través de molts mitjans, de l'acció organitzada i de l'exigència que la seva vida també s'ha de transformar.

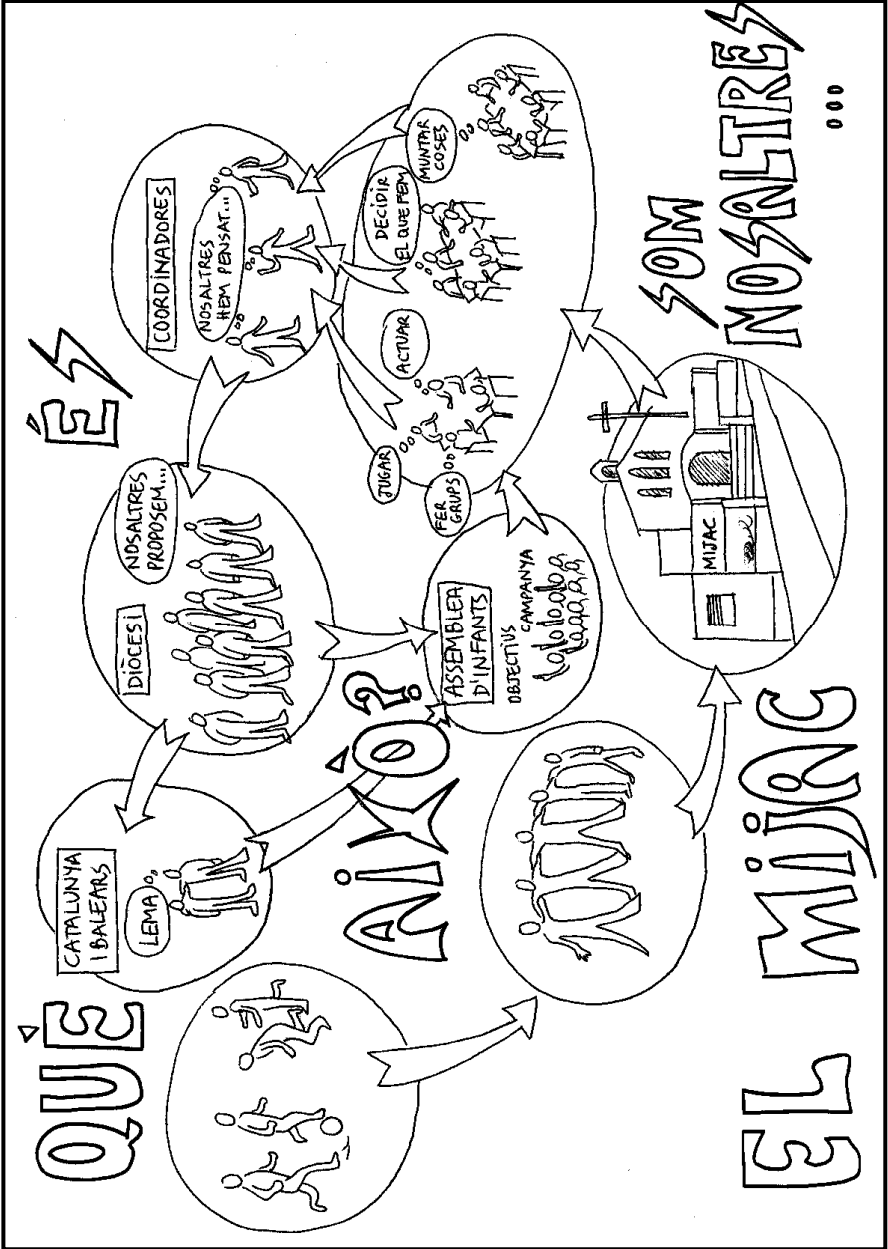
Per tot això, diem que el MIJAC és una escola de militància.

Per acabar aquest apartat, en la pàgina següent i de manera molt gràfica³ s'ha representat què vol ser el MIJAC:

"El MIJAC són els infants en acció".

Els animadors els acompanyem per ajudar-los a donar un sentit educatiu i evangelitzador a allò que ells mateixos porten a terme.

³ PUZLE amb el que hem treballat als grups del Centre el sentit del MIJAC.

2. QUÈ ÉS UN ESTIL DE VIDA?

En sociologia, un estil de vida és la manera que viu una persona (o un grup de persones). Això inclou la forma de les relacions personals, del consum, de l'hospitalitat i la forma de vestir. Una forma de vida típicament també reflecteix les actituds, els valors o la visió del món d'un individu. Tenir una "forma de vida específica" implica una opció conscient o inconscient entre un sistema de comportaments i d'alguns altres sistemes de comportaments.

En la seva forma més simple, podem pensar en l'estil de vida com una forma de viure, una forma de continuar sent un ésser humà en el món, una espècie d'actitud general i constant envers les persones, els llocs i les coses.

El terme en el seu ús modern serveix per descriure les formes en què la gent gestiona les seves relacions amb la vida. Responsabilitzar-se personalment de les pròpies accions és un factor important per aconseguir el benestar mental.

Més recentment, el terme *estils de vida* s'utilitza en màrqueting per descriure diferents tipus de perfils de consumidor i enfocaments de la vida (per exemple, *yuppie*, *esportista*, *artista*, etc.).

Per acabar, podem dir que, encara que aquest concepte és bastant occidental, també podem trobar exemples en cultures de tot el món.

3. EL MIJAC TÉ UN ESTIL CONCRET?

Per a respondre a aquest punt rescatarem també allò que s'ha escrit en altres documents del MIJAC.

En primer lloc us transcrivim allò que va escriure la Rosa M. Rull (consiliària de Tarragona) al monogràfic de la revista *Correspondència* dedicat al MIJAC⁴:

"A l'animador (jove militant del MIJAC) se li demana que sigui conscient que el moviment és dels nens, que són ells els que l'han de viure i els que l'han de dur endavant; a ell només li toca acompanyar el procés que els nens fan. Que no és poc! Li cal conèixer-los, passar-hi estones (les de grup i fora d'ell), donar-los protagonisme, vetllar els lideratges, cohesionar el grup... i viure *tot* el que preconitza; això que el moviment. defineix com: ser amic i testimoni.

I els nens es troben amb una de les millors riqueses que la persona pot desitjar: un grup d'amics. Fer grup és el primer objectiu que tenen tots plegats. Prendre consciència que només d'ells depèn que la cosa rutlli. Ells decidiran què volen fer, revisaran com els ha anat, proposaran noves pistes,... Amb això es pretén que siguin protagonistes del que fan, i, per tant, que hi reflexionin i que ho analitzin. Així van entrant en la dinàmica que sintetitza l'expressió utilitzada pel moviment: acció-reflexió-acció. Tot divertint-se, fent coses -recordem que els nens són molt actius-, van aconseguint que alguna cosa del "seu món" canviï, i és que el MIJAC persegueix l'acció transformadora de la realitat.

⁴ ROSA MARIA RULL I COSTA, *Què és el MIJAC?* A "Correspondència. Diàleg de cristians en el món obrer". Any 29, núm. 271-272. Gener-abril 1992. pàg. 9-11.

Ens podem preguntar: com els infants, en la reflexió que fan d'allò que viuen i els afecta, s'hi qüestionen: "Com ho faria Jesús? Què diria Jesús?". Prou sabem que la realitat quasi sempre és lluny de l'ideal del Regne. I ells s'ho qüestionen en petites parcel·les, a la mesura del seu abast. Així, els nens van desitjant i fent possible que quelcom canviï i s'apropi més al que Déu vol per a l'home. És per això que el MIJAC es considera un moviment evangelitzador; i, en conseqüència, arrelat en el seu medi, perquè les seves accions s'adrecen sempre a les realitats més properes, a aquelles que afecten els infants, en les que ells se senten implicats, solidaris i corresponsables.

El procés és lent; sempre partint de les realitats de cada nen, conjugant l'acció educativa que directament pot fer l'animador, amb la que suposa les relacions que els infants viuen entre ells. Seria ben difícil esbrinar què és allò que més els educa i fa créixer. Si bé l'animador compta amb un projecte educatiu, no pot oblidar ni prescindir de la gran riquesa que li aportaran a la seva tasca les relacions interpersonals que s'estableixen entre els infants del grup. Si més no, això de demanar-se comptes i exigir-se responsabilitats els sorgeix ben espontàniament.

D'aquesta manera, els nens, tot jugant, en sortides o excursions, en trobades amb altres grups, superant egoïsmes que la convivència i la vida compartida posa prou en evidència, "passant-s'ho bé" -que és un objectiu ben lícit i ben desitjable-, fan el seu procés; que tot i essent lent, té la gran garantia de ser realista, ja que no parteix de teories ni de continguts sinó de la mateixa vida.

Val a destacar un valor que no pot passar per alt, el de l'obertura i la comunicació amb àmbits més amplis. És a dir, els infants van prenent consciència de pertànyer a un col·lectiu que no es redueix al seu grup sinó que s'eixampla a d'altres nois que fan com ells. Descobreixen així el seu centre de MIJAC, del qual formen part altres grups del mateix barri o poble. Més tard s'assabentaran d'altres centres, tots pertanyents a una mateixa diòcesi; centres que en moments donats es posaran en contacte els uns

amb els altres, s'organitzaran i es coordinaran per a activitats o accions comunes. Els infants acabaran tenint notícia que a tota Catalunya hi ha nens que fan com ells. Tot plegat té un bon regust de sentit eclesial.

És ben cert que, amb resultats positius més o menys evidents, hem anat palpant aquestes disposicions en els infants que hem acompanyat en els grups. Tot i que n'hi ha que de bon començament s'han "despenjat" -segurament que per un tarannà individualista i poc participatiu- molts d'altres han fet i fan un procés cap a una personalitat marcada per l'esperit de col·laboració i pel sentit solidari que els porta a compartir el que són i el que tenen: l'amistat, l'interès per l'altre, la implicació en el seu entorn, i també els seus béns o els diners que ells mateixos s'administren."

Fixem-nos en els punts més importants que s'han remarcat i que ens venen a dir quin és l'estil de vida del MIJAC:

- L'animador és un jove militant, per tant, un jove que ha fet una opció cristiana concreta: la d'acompanyar el moviment dels infants donant-los protagonisme, cohesionant els grups...
- L'animador ha de viure "tot el que preconitza", ha de ser "amic i testimoni".
- El MIJAC persegueix "l'acció transformadora de la realitat", és a dir, partint de la realitat i el medi en el què vivim, ens preguntem "com ho faria Jesús, què hi diria" i intentem que s'apropi al que Déu vol per a nosaltres.
- El MIJAC és un moviment evangelitzador i arrelat al seu medi, perquè es qüestiona allò que viu sota la llum de l'Evangeli i les seves accions s'adrecen a les realitats més properes.

- L'acció que es fa, és una acció educativa tant de l'animador envers els infants com dels infants envers els animadors, perquè creiem en la gran riquesa de les relacions interpersonals.
- El procés que segueix el grup al MIJAC és un procés cap a la militància (lent però realista) que s'obre a altres realitats (altres infants, altres grups, altres centres) amb sentit eclesial.

Aquests punts, doncs, ens marquen la línia que ha de tenir el nostre estil de vida.

Un altre document que en parla és *L'originalitat del MIJAC*⁵ del que destaquem aquests cinc punts:

1. "El MIJAC aplega els infants no tant a partir de la seva fe, com a partir de la seva vida de nois i noies, tot proposant-los d'organitzar-se i donant-los els mitjans per assolir-ho. I, aleshores, tots els nois i noies se senten efectivament *protagonistes*, ja que ho són a partir de la seva vida i acció. El MIJAC és el "moviment",

⁵ COMISSIÓ DIOCESANA, *L'Originalitat del MIJAC*, Barcelona, 1988.

la *dinàmica amb què l'Església s'arrela enmig dels infants*, és Església en marxa en el món infantil.

2. El MIJAC es fonamenta en l'afirmació que "els nens no són massa petits", no només per organitzar-se i actuar, sinó també per anunciar la Bona Notícia i participar en la construcció de l'Església. Anant encara més lluny, el Moviment afirma que els infants "empenyen" també els joves i els adults que els envolten i així participen en l'evangelització de tot el seu medi.
3. El MIJAC vol ser realment el moviment "dels" infants, i no pas un moviment "per als" infants. És això el que li dóna la seva originalitat, no només a l'Església, sinó també al món obrer i a la societat. Els animadors acompanyen els infants i usen els mitjans necessaris perquè el Moviment sigui dels infants. Com ho fan? En primer lloc, donant-los la paraula, escoltant-los, prenent nota (a través del *quadern de l'animador* i de la RdV). Després, tornant a donar als infants el que d'altres infants han fet o han dit (a la Revista "Notícies Peludes", als materials de Campanya...). En resum, considerant-se no pas com a "monitors" (quant a "portar nanos"), sinó com a "animadors" (quant a responsables de suscitar-ho tot a partir de la vida i acció dels infants). No es tracta pas d'una qüestió de pedagogia, sinó d'un *acte de fe* en els infants, una manera de mirar-los com a persones que s'han d'escoltar i de prendre seriosament. És del que coneixem l'única realitat d'Església on el que diuen els infants és més important que allò que se'ls ha de dir.

El MIJAC, com a moviment educatiu, creu que els nois i noies són els primers actors de la seva educació i que la nostra relació -com a animadors- amb els infants és *una relació recíproca*, on ells ens aporten a nosaltres tant com nosaltres els aportem a ells. Encara més, aquesta actitud és *una manera d'estimar-los*... Resumint, és una manera de prendre seriosament la mirada de Jesús sobre els infants: ell no els considerava com a persones a educar, sinó com a persones a imitar. El MIJAC, perquè és portador de l'experiència, de la paraula, de l'acció, de les aspiracions dels infants, té un paper irremplaçable a l'Església:

- Perquè permet a tot el Poble de Déu d'acollir de debò els infants... I *"el qui acull un d'aquests infants en nom meu, m'acull a mi; i el qui m'acull a mi, no és a mi que m'acull, sinó aquell qui m'ha enviat"* (Mc 9,37). En aquesta manera d'acollir els infants no es juga altra cosa que l'acolliment de Déu per Jesucrist.
 - Perquè possibilita una Església en què els infants siguin veritablement els actors, els col·laboradors, respectats en allò que com a infants són; és a dir, considerats pel que són ara i no pas pel que seran més tard.
4. L'originalitat del MIJAC està en el fet de permetre als infants viure i actuar com a camí d'evangelització. La vida dels infants s'acull, *s'il·lumina amb la Paraula de Déu*, perquè s'empenyin, s'invitin, s'interpel·lin, se superin, s'obrin, es transformin... L'originalitat del MIJAC és, doncs, donar tot el seu pes "evangèlic" a les "petites accions", al joc, a les celebracions, a les trobades.
 5. Una última originalitat del MIJAC és articular alhora *tres dimensions*, sense separar-les mai:
 - La dimensió "infant",
 - La dimensió "medi",
 - La dimensió "Església".

Cadascuna d'aquestes dimensions és enriquida per les altres dues que, de retop, enriqueix les altres. A l'Església, el MIJAC no és l'únic que porta la dimensió "infant" tampoc no és l'únic que porta la dimensió obrera; no és l'únic que porta la dimensió apostòlica. Però és l'únic que porta aquestes tres dimensions juntes.

Sense el MIJAC, faltaria alguna cosa a l'Església per complir *la seva missió al costat dels infants*, i d'una manera singular al costat dels infants en medis populars. El MIJAC permet fer una autèntica experiència de vida creient a l'Església, on els infants són els actors, però com a tota experiència d'Església, remet a d'altres experiències d'Església."

En aquest document es remarca també uns quants punts d'allò més interessants:

- El MIJAC com a moviment evangelitzador aplega els infants per posar-los en "moviment", és Església en marxa en el món infantil.
- El MIJAC creu que els infants són els primers i principals evangelitzadors del seu medi.
- El MIJAC és l'única realitat d'Església on el que diuen els infants és més important que allò que se'ls ha de dir.
- L'originalitat del MIJAC és donar un sentit evangèlic a les petites accions que fan els infants.
- El MIJAC és capaç d'il·luminar amb la Paraula de Déu tot el que fa, perquè és l'únic que viu les tres dimensions (infant, medi i Església) juntes.
- El MIJAC, com a tota experiència d'Església, remet a d'altres experiències d'Església.

4. ALLÒ QUE HEM DESCOBERT AL MIJAC

Aquells que hem fet experiència de vida al MIJAC, per tant, hem descobert que això no és simplement una tasca més que fem perquè ens agraden els nens o perquè algú ens va convidar a ficar-nos-hi, sinó que és una manera de viure, un estil de vida diferent.

Estar en el MIJAC implica assumir unes Conviccions que marquen la teva persona; és tenir un tarannà que et fa saber escoltar els altres, valorar els petits com a persones, aprendre d'ells. És ser responsable amb el que fas, saber treballar en equip, formar part d'un moviment, revisar la teva vida. Parar-te sempre a pensar perquè fem les coses, perquè actuem o diem tal o qual cosa i valorar després si ha estat la millor manera o no. Però és, sobretot, saber valorar els detalls, la importància del que és petit, quotidià. Assaborir la vida a través dels ulls dels nens i treure'n tot el que té de frescor i sinceritat (també de dolor i fracàs) i anar-lo transformant en allò que volem i en el projecte d'home nou i de món nou que hem descobert en Jesús de Natzaret.

El MIJAC és una opció que s'ha de contagiar als altres, ja que passes a ser-ne "amic i testimoni". En boca d'aquella noia del centre: *El MIJAC para mí es más que un esplai. Es una parte de mi vida que he compartido con más gente...* Això és la militància que aprenem en el MIJAC.

Uns la viuran amb més encert que d'altres, però tothom queda "marcat" per aquest patró i tard o d'hora es nota.

El MIJAC (com els altres moviments evangelitzadors) és una escola de vida i un bressol per al compromís que cadascú ha d'assumir en la seva vida.

De vegades aquestes Conviccions o aquesta militància queden en un ideal al que no s'hi arriba, perquè en la construcció de la pròpia vida hom ha volgut córrer massa o ha posat fonaments poc sòlids o hi apareixen crisis que ho desmunten tot. És el cas dels qui posen en dubte la fe, el protagonisme de l'infant, la pròpia disponibilitat... És cert i ens ha passat a tots, però al igual que ser persona costa i no tothom reïx, ser militant és un procés en el que cada persona ha d'iniciar-se i aprofundir.

Alguns, com a la paràbola de l'Evangelí, donaran el cent, uns altres el seixanta, uns altres el trenta per u (Mt 13, 8), però per això mateix diem que el MIJAC és una escola, un lloc on els qui volen ser animadors es preparen i responen a la seva crida... la resta està en mans de Déu. No sempre veiem els fruits, però la llavor hi és plantada.

I no només en els animadors, sinó i fonamentalment en els infants, ja que ells són els principals protagonistes del Moviment i els qui fan una experiència militant dins del seu grup quan són capaços de compartir, de preparar coses pels altres, de parlar de les seves coses, d'agafar

responsabilitats, de proposar coses, de descobrir els valors del Regne i, finalment, de transmetre allò que viuen a altres infants de fora del grup.

La gran il·lusió del MIJAC és que les persones que hi han fet experiència de vida sàpiguen ser persones compromeses amb els altres i amb la pròpia realitat, per tal de saber valorar allò que viuen i ho vagin transformant segons els ideals de la seva fe.

5. EN QUÈ ES BASA L'ESTIL DEL MIJAC?

El MIJAC és un Moviment d'Acció Catòlica amb la missió específica de promoure la participació dels infants en l'acció evangelitzadora de l'Església en els seus propis ambients.

L'acompanyament dels animadors és clau en aquesta tasca i l'acció de l'animador està delimitada per les **Conviccions del MIJAC**, que són l'ideari del Moviment i que estan basades fonamentalment en l'Evangeli i en l'anunci del Regne de Déu.

Les Conviccions identifiquen el MIJAC com un moviment apostòlic d'infants que pretén ajudar-los a descobrir Jesús a través de l'acció transformadora al seu medi.

Les Conviccions del MIJAC són:

- **Protagonisme de l'infant.** *És un Moviment dels infants i dels preadolescents que tendeix cap o un veritable protagonisme d'ells mateixos en la marxa del seu Moviment.*
- **L'arrelament.** *És un Moviment arrelat a la realitat que l'envolta.*
- **Acció transformadora.** *És un Moviment d'acció transformadora que suposa una anàlisi prèvia de la realitat.*
- **Opció educativa.** *El Moviment és educatiu perquè possibilita créixer i autoeducar-se*

globalment com a persones, mitjançant la dinàmica descoberta-reflexió-acció transformadora-celebració. Perquè sigui educativa, l'acció dels nens i nenes ha d'estar acompanyada de la reflexió i els ha de dur de nou cap a l'acció.

- **L'Opció evangelitzadora.** *És un Moviment evangelitzador perquè vol fer realitat comunitàriament el projecte d'home nou i de món nou anunciat i viscut per Jesucrist, i és per això que és moviment d'Església.*
- **Opció pels pobres.** *El Moviment fa una opció preferent pels febles, pels dominats, pels marginats, d'acord amb les directrius de l'Evangeli i de l'Església, ja que el projecte d'home nou i de món nou no és viable al model de societat dominada per l'egoisme.*
- **L'animador, amic i testimoni.** *L'animador del Moviment, en relació als nens i nenes del seu grup. és un amic i un testimoni.*

L'acompanyament dels infants ens demana, per tant, un conjunt d'actituds que hem d'anar madurant en una opció pels infants. En Jesucrist descobrim aquell que valora els infants i els posa com a model de seguiment i d'acollida.

El MIJAC no té receptes màgiques per aplicar als nens ni tan sols per donar-los-hi. Sí que compta, però, amb una sensibilitat i una manera de fer que ens ajuda (als animadors i als infants) a potenciar aquelles conviccions que volem expressar.

- El punt de partida que ofereix als infants són les *Conviccions* basades en el projecte d'home, societat i Església que es desprèn de les benaurances.
- El MIJAC dóna als infants una responsabilitat concreta que els "ensenya" a assumir responsablement llurs vides i projectes personals.
- El MIJAC afirma d'entrada que els infants tenen la necessitat de ser escoltats, d'estimar i de gaudir del que els envolta.
- Afirma que el mitjà d'expressió "natural" dels infants és el joc (juga vivint o viu jugant?). En la seva vida no hi ha "ruptures" falses com en els adults.
- És capaç de descobrir Jesús com un amic que vol compartir amb ell l'aventura de viure.
- És, també, un lloc on se'ls acull i se'ls escolta.
- El MIJAC esdevé un instrument que es posa en les mans dels infants perquè siguin protagonistes de les seves vides i evangelitzadors en els seus ambients no de forma individual, sinó al si d'un grup i d'un Moviment.
- La visió que en té dels infants és l'afirmació rotunda que l'infant és persona ja des d'ara (la persona és un projecte que es va formant de forma progressiva i continuada). Per això, els infants, són capaços de transmetre'ns llurs

valors i poden arribar a transformar el seu món.

- Per això, el MIJAC significa, abans que res, una oportunitat per a actuar que es presenta als infants, perquè ells mateixos facin efectives les seves inquietuds en un món que no els valora pel que són, sinó més aviat pel que esdevindran.

Per tot això, els qui hem fet del MIJAC un estil de vida propi, veiem en els petits signes la llavor del Regne de Déu que es va construint en comunitat amb tota l'Església del Crist.

6. A LA RECERCA D'UN ESTIL DE VIDA

Fent el buidatge dels quatre testimonis que van venir a la Sessió d'Estudis de Barcelona (el curs 2008/09)⁶ podem copsar que hi ha una sèrie de trets, actituds o tendències que es repeteixen en tots quatre. Ells mateixos parlaven d'un *plus*, d'un matís que ens fa diferents. Podríem dir quines són les característiques fonamentals d'un militant cristià? Intentarem sintetitzar-ho: El militant cristià...

- Camina acompanyat d'una comunitat que l'interpel·la, que l'ajuda a prendre decisions i amb qui comparteix el seu procés de vida. Alhora, els acompanya i en fa seguiment.
- Allà on té els peus, té el cap: construeix el Regne arrelat a la seva realitat amb un estil de vida propi que a vegades el fa sentir "bitxo raro". Però això no el desanima.
- Viu apassionat, realitzat, esperançat i alegre en la construcció d'un món nou. Se sent ple, gaudeix i el motiva el que fa. Això li dóna sentit a la seva vida.
- Sap que no només el que faci és important, deixa que tot segueixi el seu procés.
- Actua, però no és activista. Sap que també cal un espai per a la pregària i la revisió, i les practica amb constància. Sap que cal ser sincer, sobretot amb un mateix.

⁶ Publicat al "Fem camí", núm. 92 (30-V-2009).

- Està en un continu transformar-se (actituds, mirada, opinions, hàbits...). El seu model de persona és Jesús.
- És lliure i responsable, protagonista de la seva vida. Ha optat per un estil de vida i el duu a terme amb coherència i compromís.
- Se sent escollit i enviat, llevat dins la massa, profeta del que ha vist, testimoni d'una altra manera de viure la vida perquè ha descobert en l'Evangelí una altra manera de veure les coses.
- Fa renúncies personals (temps lliure, consum, comoditats...) en favor d'un projecte de tots, entre tots i per a tots.
- Estima els altres. Creu que les persones estan per sobre de tot, d'idees i estructures. Respecta les diferències i no les jutja.
- Entén les dificultats com una oportunitat per créixer i descobreix Déu al seu voltant, fins i tot en les situacions més difícils.
- No és un "sant" ni un "màrtir". No es fustiga. Sovint té dubtes i se sent temptat.
- Té una sola vida, que intenta viure de manera unificada i equilibrada. Viu aquest estil de vida les 24 hores del dia.
- Dóna gràcies a Déu per tot això i molt més.

7. L'EXPERIÈNCIA DELS INFANTS

El MIJAC es para mí hacer amigos y relacionarse con ellos, compartir, compañerismo, hacer juegos, divertirse con los juegos y las gymkhanas, participar todos...

[Juan Miguel. 13 años]

El MIJAC para mí es más que un esplai. Es una parte de mi vida que he compartido con más gente... Yo llegué a venir aquí porque el José "cura" me dijo si yo quería venir...

[Estela. 14 años]

Vine al MIJAC cuando uno de los chavales que iba a mi clase me dijo que se lo pasaba muy bien en el MIJAC. Yo vine y descubrí que me lo pasaba bien: jugamos, nos reunimos para hablar y pensar las cosas, conoces nuevos chavales y chavalas, etc.

[Jonathan. 13 años]

iHola, chicos!

Soy nueva, es mi primer año de MIJAC y escribo esto para animaros a los que están como yo, es decir, a todos los que es su primer año, para que no os desilusionéis, y sigáis adelante.

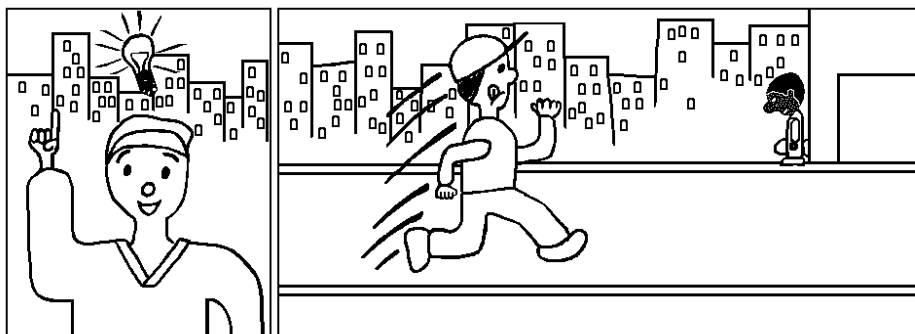
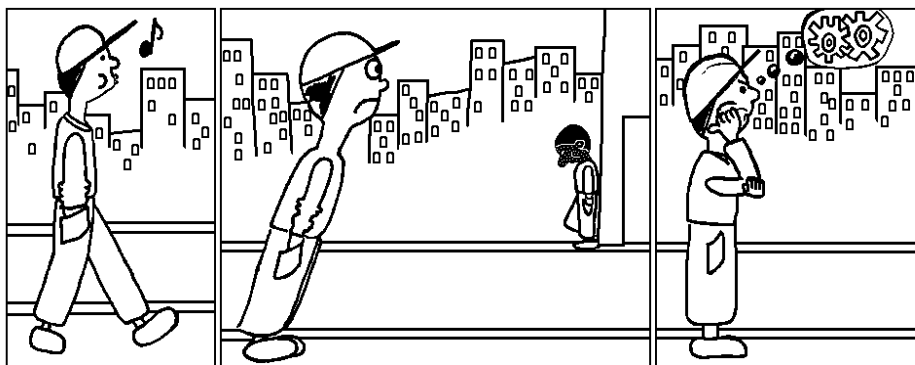
Os contaré cómo llegué a participar de este gran grupo de MIJAC. Yo había oído hablar bastante del MIJAC, tanto por mis amigas del colegio o de mi barrio como de la parroquia donde voy. El año pasado lo pasé desapercibido y además no tenía tiempo tampoco. Pero este año mucha gente me animó a ir y yo me animé. Me lo imaginaba más o menos, pero había que probar como mínimo, a ver si me gustaba o era todo lo contrario. Así que fui y, más tarde, animé a otra amiga mía a ir, y así que fuimos las dos. No teníamos mucha idea de cómo sería, nos lo imaginábamos un poco por encima. "*Pas a pas*" nos hemos hecho ya una idea de cómo funciona y, a mí, al menos, me ha gustado eso de juntarse un grupo de chicos y chicas para hacer reuniones y actividades como excursiones, teatro, cine, etc., me parece fenomenal, mejor dicho, ¡fantástico!

Así que a aquellos que todavía no estáis del todo convencidos, no lo dejéis, al menos esperar un poco más. Claro está, que al principio es un poco aburrido, tal vez al no conocer a nadie o no saber cómo va el asunto, pero después creo que será todo lo contrario, yo llevo al menos por ahora esa idea ¿y tú?

Así que: ¡ADELANTE!

Noemí. "*Chiribí de Pacotilla*".

VEN AL MIJAC

Oriol. MIJAC LLEFIÀ

La meva experiència com a mijaquer

Em dic Isaac, sóc un dels mijaquers en la parròquia de Llefia i, a continuació, us explicaré la meva experiència en el MIJAC.

Tot començà quan jo tenia vuit anys, ara en tinc quinze, i la meva experiència al MIJAC ha durat set dels quinze anys de la meua vida. Durant aquest temps el que més he admirat ha estat la perseverança dels animadors en fer del MIJAC un lloc per al nen de Llefia: sempre estaven ajudant en tots els àmbits, no només en el MIJAC, sinó també en altres àmbits socials del barri. Ells també treballaven i venien al MIJAC amb un somriure als llavis.

He après que l'amistat és el més valuós i dintre de l'amistat saber-la conservar. En el MIJAC he après a fer amics amb els jocs que proposàvem fer als matins divertits del dissabte, a les excursions, a les colònies...

Tinc tants records que em costa destacar un en concret. No va ser cap fet concret el que m'ha fet descobrir i viure el MIJAC, sinó el dia a dia viscut durant els anys que he estat com a nen.

També he rebut l'atenció dels animadors cap a mi i en això he vist el reflex de Jesús. En el seu esforç i dedicació. Encara que nosaltres no ens portéssim bé, ells continuaven amb la seva tasca i seguien esforçant-se per fer de nosaltres persones segons les seves conviccions. I jo, encara que no he finalitzat aquest projecte, puc

afirmar que el MIJAC i els seus animadors han tingut molt a veure.

Moltes gràcies!

Isaac

Mi experiencia en el MIJAC

Hola me llamo Irene y tengo 11 años. Llevo muchos años en el MIJAC, porque desde que estaba en la barriga de mi madre, ya venía al MIJAC.

Hace 4 años que estoy en un grupo del centro y lo que más me ha gustado en estos años son los juegos y las cosas que hacemos, pero son unos juegos que muchas veces pensamos y explicamos nosotros.

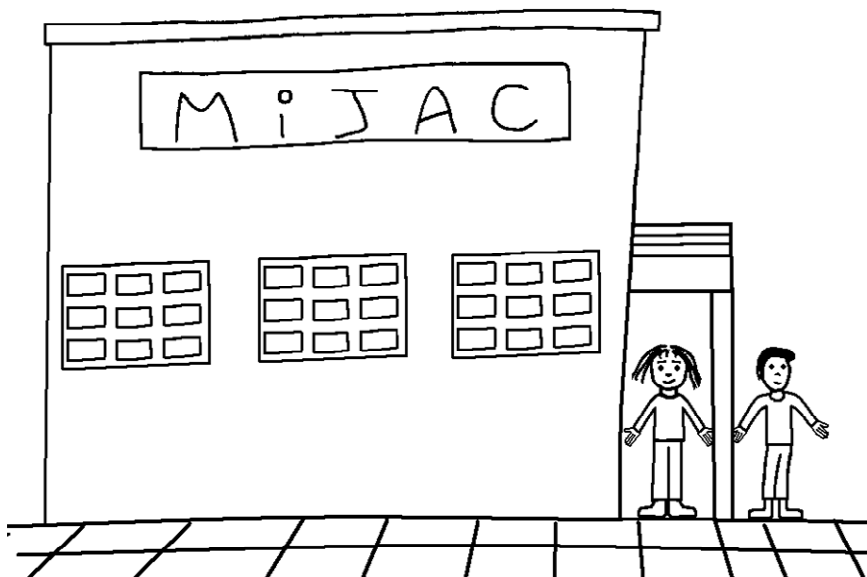
También preparamos disfraces, talleres, opinamos sobre la revista del MIJAC "Notícies Peludes" y escribimos nuevos artículos, noticias y dibujos.

En el MIJAC he aprendido que da igual cómo seamos cada uno: sexo, país de donde vengamos, las costumbres que tengamos, porque todos podemos ser iguales a la hora de participar en las cosas que hacemos.

Yo creo que el MIJAC está pensado para que no nos aburramos y que nos interese por las cosas que hacemos, pero los niños y niñas del MIJAC muchas veces somos bastante "pasotas" y nos cuesta participar en las cosas y pensar en lo que nos gustaría hacer. Y muchas veces en los

grupos no salen muchas ideas o no nos planteamos cambiar nada. Pero me gusta venir al MIJAC y sentirme como en casa.

Irene

Heus ací un exemple de la visió crítica de la realitat que fan els infants i els preadolescents⁷:

Amb el lema "D'un món espatllat a un món nou", els grups del sector de l'Empordà van realitzar una ruta reflexió sobre situacions concretes del nostre món. La ruta acabava convidant-los a redactar un somni: Com desitjaríeu que fos el nostre món? Heus aquí el resultat del seu somni:

"Nosaltres somiem amb un món on s'abolissin els problemes racials i les guerres. Un món sense cap enemic.

Somiem en un món on en lloc del servei militar es pogués fer un servei civil. En un govern comú, on tota la gent fos responsable.

Somiem en un món on es treballi pel bé de tots i de tota la societat. I no per aconseguir diners. Un món del qual desaparegui l'egoisme. On el diner no sigui l'estrella, o bé no existeixi. I on es valorés més el necessari i no allò que escasseja. Un món lliure de prejudicis i de l'esclavitud del poder, del diner, el posseir i l'especulació.

Somiem en un món on es tingui un gran respecte i un gran amor als vells, de tal manera que no fos coneguda la paraula "asil".

Somiem en un món on totes les persones s'ajudin a extirpar les malalties i es confortin mútuament. I on els millors medicaments i serveis no siguin només assequibles als rics. Ni tampoc els hospitals més especialitzats o més ben equipats acullin amb preferència els homes d'influència".

⁷ COMISSIÓ DIOCESANA, *El MIJAC, una oportunitat per actuar*, Girona, 1983. pàg. 32.

8. L'EXPERIÈNCIA DELS ANIMADORS

Quan un es va fent gran, tendeix a simplificar, a quedar-se amb allò que és essencial, a despullar tot d'allò que no és important. Deu ser per això que últimament me n'adono que evangelitzar vol dir comunicar als de prop i als de lluny les paraules de la veu en el baptisme de Jesús: *"Tu ets el meu fill, l'estimat, em caus tan bé!"* I ajudar a experimentar-ho.

Què s'ha fet durant aquests anys al MIJAC si no és això? Què han fet els infants amb altres infants, els animadors amb els infants (i a l'inrevés), els iniciadors amb els animadors, i els consiliaris? Dir que Déu ens estima i vol que siguem feliços i fem feliços a tothom. I que siguem ferment de transformació de la realitat per aconseguir-ho. Quants nens i nenes durant aquests anys han vist Jesús com a amic, proper a les seves vides i experiències; algú amb qui compartir el que han estat i han fet, i ho han pogut celebrar amb Ell!

Quants nens i nenes han quedat sorpresos per la relació entre la seva vida i la de Jesús, entre els seus valors i els d'Ell!

Quants infants han estat ferment de transformació de la vida d'altres infants, signes vivents del Regne de Déu!

Quants infants, així, s'han sentit Església!

Quantes coses ens han ensenyat de Jesús!

Quants animadors i animadores han redescobert la seva identitat cristiana essent amics i testimonis per als infants!

Quants iniciadors i iniciadores s'han hagut d'anar adaptant, com Jesús, a les crides i necessitats de cada moment!

Quants consiliaris, acompanyant infants i animadors, ens hem enganxat més a Jesús i a la seva causa!

La Mari, fa uns anys, plena de l'Esperit Sant, va dir que "el MIJAC és un regal de Déu", i això vol dir que Jesús, a través del MIJAC, ens ha evangelitzat a tots. I com tot regal, només podem acollir-lo i oferir-lo, tal com l'hem rebut.

Quique

Ya hace más de dos mil años, a un tal Jesús, de Nazaret si no recuerdo mal, no se le ocurrió otra cosa que la de defender a los niños en una cultura en la que contaban muy poco.

Cuando Jesús tuvo esta intervención no pretendía únicamente defender al desprotegido, que también, sino recordar al propio niño y a los que les rodean, que su potencial es mucho mayor que el de cualquiera.

Es decir, un chaval no únicamente es digno de ser cuidado como un indefenso sino que, y sobre todo, debe ser lanzado, enviado para transformar la realidad porque solo desde la conciencia de debilidad se pueden acometer los actos más poderosos.

Esta era la fe de Jesús y también la nuestra, que de donde aparentemente no hay nada, sale todo.

Esta es la inspiración de fondo del MIJAC, un movimiento que tiene muy clara esta profunda convicción de su fundador profundo, el Cristo.

Desde esta posición de privilegio, la humildad, ya hace años que en nuestra parroquia están sucediendo acontecimientos muy importantes, a saber, que muchos niños han tenido, tienen y tendrán, un espacio desde donde pueden ser acogidos, escuchados y enviados.

Y cuando decimos enviados nos referimos a que el niño es, probablemente, el mejor portador posible de las buenas y nuevas noticias porque sabe perfectamente que el tesoro con el que se maneja

no le pertenece, lo cual el adulto a menudo olvida.

Esta reflexión sí que está basada en hechos reales y podemos afirmar, los que lo hemos vivido, que son muchos los niños concretos, con nombres y apellidos reales, a los que su paso por el MIJAC les transformó la vida e, incluso, se la salvó.

Muchos chavales han venido al MIJAC rompiendo sillas y escupiendo en las paredes, gritando a los animadores e insultando a sus compañeros de grupo, porque ese era el lenguaje que habían mamado desde que llegaron a este barrio donde les ha tocado vivir, víctimas de un sistema socio-cultural.

Y es ayudando al chaval a que su violencia deje espacio a dimensiones más humanas y nobles, cuando se han dado en ellos experiencias de sanación. Sí, su vida fue salvada, porque por salvar entendemos poner vida donde no la había, y porque solo el que ha experimentado ser salvado puede ayudar a otros a salvarse: esta es la piedra angular que permite al infante ser militante.

Todos los chavales han experimentado salvación cuando empezaban a pensar por sí mismos, a tener la experiencia de formar parte de una comunidad y gozar de la posibilidad de proclamar delante de otros los sucesivos lemas del curso que iban viviendo en su grupo pequeño, su centro de referencia y la diócesis, que les daba sentido global e identidad extra-comunitaria.

Y como esto uno no se lo puede quedar para sí, al experimentar la salvación en carne propia, no les quedaba otro remedio que comunicar al resucitado a los que les rodeaban, haciéndolo en su forma más simple e irreductible: la sencillez.

Muchos chavales de nuestro barrio estaban viviendo desde muy pequeños en medio de ambientes hostiles y violentos pero, sobre todo, en espacios donde no podían ser ni protagonistas de sus vidas ni responsables de sus transformaciones.

Aquí puso Dios su palabra, a través del MIJAC, posibilitando un espacio donde el niño se ha hecho grande, y se ha convertido en militante.

Este es el tesoro más grande que anuncia y comunica el MIJAC: el chaval es el gran protagonista en la transformación de la realidad; los demás, acompañamos.

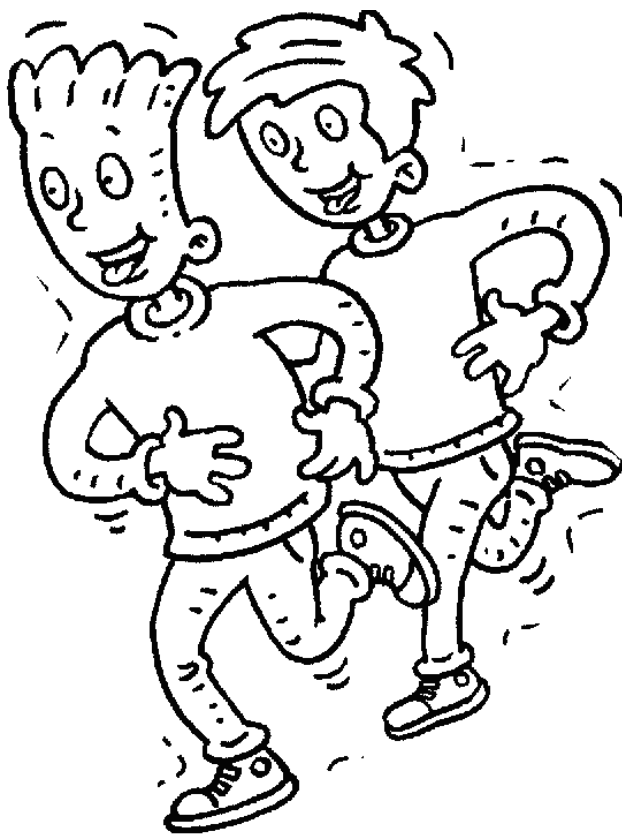
Y cuando decimos que un niño es militante nos referimos a que el regalo de la vida la puede gestionar con sus propios recursos y sin necesidad de que se les haga un favor.

Nos referimos también, a que solo entre iguales se puede dar la evangelización y nunca desde el poder, por eso el niño es el único que puede y debe llevar las noticias sobre la vida y el amor a otros niños, simplemente mostrándose tal y como es.

Solo cuando las noticias sobre las cosas más nobles nos vienen de otros iguales adquieren toda

su dimensión y legitimidad y, en este caso, nadie mejor que un niño puede ser evangelizador de otros niños. Un niño, cuando es niño y se cree en él, es irrefutable, es militante en estado puro, tan solo nos pide que creamos en él como Cristo creyó.

Monti

9. LA MÍSTICA DEL MIJAC

INTRODUCCIÓ

Què volem dir quan parlem de "mística"? Encara que aquesta paraula no és massa corrent en l'argot del MIJAC, no ens hem d'espantar en sentir-la ni hem de pensar que ens referim a un nivell per a entesos o per a "il·luminats". És més senzill i més radical que això. Per "mística del MIJAC" volem expressar l'experiència profundament cristiana que vivim al MIJAC o, si voleu, l'experiència "crística" que fem a través del MIJAC. I això, ho podem veure en alguns trets propis del MIJAC.

EL GRA DE MOSTASSA O LA IMPORTÀNCIA DE LES COSES PETITES

"Amb el Regne del cel passa com amb el gra de mostassa que un home va sembrar en el seu camp: la mostassa és la més petita de totes les llavors; però, quan ha crescut, es fa més gran que les hortalisses i arriba a ser un arbre; fins i tot vénen els ocells del cel a fer niu a les seves branques." (Mt 13, 31-32).

Al MIJAC remarquem molt la importància de les petites coses, perquè partim de l'experiència que la vida es construeix amb la suma de petits detalls i amb això posem de manifest que:

Déu estima el més insignificant: *"Si la sal perd el gust, amb què la tornaran salada?"* (Mt 5, 13).

Qualsevol detall és un signe de l'Amor de Déu: *"ningú no encén una llàntia per posar-la sota una mesura, sinó en el portallànties, perquè faci llum a tots els qui són a la casa. Que brilli igualment la vostra llum davant la gent"* (Mt 5, 13).

Els més petits i indefensos són els preferits de Déu-Pare: *"tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu"* (Mt 25, 40).

La Salvació s'hi dona en tots els àmbits de la Creació, des d'allò més petit al més infinit: *»-Molt bé, servent bo i fidel! Has estat fidel en poca cosa; jo t'encomanaré molt més. Entra al goig del teu Senyor"* (Mt 25, 23).

LA DRACMA PERDUDA O L'ATENCIÓ ALS MÉS POBRES

"si una dona té deu monedes de plata i en perd una, ¿no encén una llàntia i escombra la casa amb tota cura fins que la troba? I quan l'ha trobada, ¿no convida les amigues i veïnes dient-los:

"Veni a celebrar-ho amb mi: he trobat la moneda que havia perdut"? (Lc 15, 8-9).

No som un Moviment nombrós ni ho volem ser, perquè volem privilegiar el tracte amb els infants amb més mancances, aquells que potser troben dificultats als altres àmbits de la seva vida: a la família, a l'escola, al carrer... i ho fem des de l'amor i el testimoni del germà gran. Ens ocupen aquells que més problemes ens donen o els més callats, aquells que són menys "útils". I volem "escombrar" tot allò que ens impedeix valorar l'altre com a autèntic fill de Déu.

ELS NOIS QUE BALLEN O EL DÉU QUE SOMRIU

»A qui compararé, doncs, la gent d'aquesta generació? A qui s'assemblen? Són com els nois que seuen a les places i es criden els uns als altres dient: "Toquem la flauta, i no balleu; cantem complantes, i no ploreu!" (Lc 7, 31-32).

Perquè al MIJAC creiem en el Déu que s'encarna en els infants i és, per tant, un Déu que somriu, que balla, que crida, que juga, que s'aparta de la "seriositat" de les sagristies per creure en la vida viscuda sense grans formulacions.

És en la vida dels infants i en la seva forma de ser⁸ que hi trobem el Regne de Déu que ens porta Jesús. I no volem renunciar a aquesta "espiritualitat del joc", perquè si aquest és el lloc natural de l'infant, també i misteriosament és el lloc on hem de trobar Déu.

Al MIJAC no volem perdre la capacitat que tenen els infants de divertir-se i de fer les coses perquè sí. Estem convençuts que la diversió porta l'entusiasme per viure i si el món dels adults està tan desencisat és, potser, perquè a mesura que creixem, perdem l'atenció per les coses i augmenten els nostres lligams amb elles. I aquest és l'altre aspecte que intentem cuidar al MIJAC: la gratuïtat a l'hora de fer les coses. L'infant juga per divertir-se i res més. El joc és inútil i per això mateix no té preu... és fonamental!

Al MIJAC, doncs, creiem en un Déu que s'estima la vida i que se la pren amb humor. Un Déu que és més "artista" que "religiós", perquè és en la creativitat, l'espontaneïtat, la llibertat, la simplicitat i la gratuïtat on s'hi fa present.

⁸ I no oblidem que els infants són vitals, cridaners, naturals, entremaliats, juganers i amants de la diversió, audaçs, senzills, directes... Viuen el moment i són capaços de deixar passar les hores en qualsevol ocupació que els agradi de debò. Són aventurers i viuen la vida; també practiquen l'espiritualitat sense saber-ho, parlant amb un Jesús amic d'ells i present allà on ells estan... Aquestes són les qualitats espirituals que Jesús ens demana a tots que tinguem quan ens diu que siguem com els infants (Mt 18, 3).

LA FIGUERA ESTÈRIL O L'ESPERANÇA CONTRA TOTA ESPERANÇA

Un home tenia una figuera plantada a la seva vinya. Va anar a buscar-hi fruit i no n'hi trobà. Llavors digué al qui li menava la vinya:

»-Mira, fa tres anys que vinc a buscar fruit en aquesta figuera i no n'hi trobo. Talla-la. Per què ha d'ocupar la terra inútilment?

»Ell li respongué:

»-Senyor, deixa-la encara aquest any. La cavaré tot al voltant i hi tiraré fems, a veure si dóna fruit d'ara endavant. Si no, fes-la tallar" (Lc 13, 6-9).

Al MIJAC ens hi dediquem sense tenir en compte els èxits a aconseguir o el fruit del nostre esforç, perquè sabem que els resultats no depenen de nosaltres i que els infants segueixen el seu procés vital, propi i personal. Però els acompanyem durant el seu procés en el MIJAC amb amor, potenciant tot el que de bo hi ha en cadascú, agafant-lo de la mà, mirant-lo als ulls, escoltant-lo i recolzant les seves iniciatives... convidant-lo, en definitiva, a transformar allò que l'impedeix créixer com a persona, convidant-lo a implantar el Regne de Déu en el seu medi.

EL BON PASTOR O EL "GUIATGE" DE L'AMOR

»Jo sóc el bon pastor. El bon pastor dóna la vida per les seves ovelles. El qui va a jornal, el qui no és pastor ni amo de les ovelles, quan veu venir el llop les abandona i fuig; llavors el llop se n'apodera i les dispersa. És que ell va a jornal i tant se li'n dóna de les ovelles.

»Jo sóc el bon pastor: conec les meves ovelles, i elles em coneixen a mi, tal com el Pare em coneix, i jo conec el Pare" (Jn 10, 11-15).

L'animador coneix els seus infants i els infants el coneixen a ell. Ell els acompanya en la seva militància i els ajuda a fer creïbles les seves possibilitats.

Creu en ells i vol el millor per a ells i no deixa que "es perdin", preocupant-se per fer-los un seguiment, per conèixer el seu ambient i saber per què deixen de venir si és el cas.

MIRAR ELS OCELLS O CALLAR NOSALTRES PER CONTEMPLAR DÉU

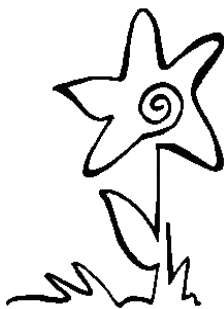
"Mireu els ocells del cel: no sembren, ni seguen, ni recullen en graners, i el vostre Pare celestial els alimenta. ¿No

valeu més vosaltres que no pas ells?" (Mt 6, 26).

Perquè al MIJAC sabem que sense l'art del silenci no pot haver "presència". I si no deixem parlar als altres, nosaltres no podem "estar amb ells", no podem acompanyar-los.

El silenci demana estar "relaxats", deixar de banda el brogit de les nostres preocupacions i dels nostres neguits per restar totalment receptius a la vida dels altres, la dels infants, i gaudir del moment. Només així podrem copsar la bellesa que Déu ha posat en el cor de cada persona, perquè Déu no s'hi manifesta amb grans "teatralitats", sinó en les petites manifestacions de bondat, bellesa i veritat. Déu calla, però hi és present! Ai, si sabéssim contemplar amb els seus ulls tot el que ens envolta! *"El llum del cos és l'ull. Per tant, si el teu ull és bo, tot el teu cos quedarà il·luminat"* (Mt 6, 22).

LA BELLESA DELS LLIRIS O LA MÀGIA DEL QUE ÉS QUOTIDIÀ

"¿Qui de vosaltres, per més que s'hi esforci, pot allargar d'un sol instant la seva vida? I del vestit, per què us en preocupeu? Fixeu-vos com creixen les flors del camp: no treballen ni filen, però us asseguro que ni Salomó, amb tota la seva magnificència, no anava vestit com cap d'elles" (Mt 6, 27-29).

Tal com Jesús no va fonamentar el seu missatge ni la seva acció en grans miracles, el MIJAC ha après a evangelitzar a partir de les petites accions de cada dia. Només si som capaços de contemplar la "bellesa" que s'hi amaga en el que és quotidià, "normal", sabrem apreciar la veritable espiritualitat de la que parlava Jesús. Al MIJAC volem ser *artistes* capaços de transformar el que és habitual i familiar en una obra d'art, veure en cada infant l'*obra d'art* que hi ha fet Déu, el bon Déu, el qual és capaç de "recrear-se" en els éssers més petits de la creació.

LA PEDRA QUE REFUSAREN ELS CONSTRUCTORS O DE QUI ENS HEM FIAT

"-¿No heu llegit mai allò que diu l'Escriptura: La pedra rebutjada pels constructors, ara és la pedra principal. És el Senyor qui ho ha fet, i els nostres ulls se'n meravellen?" (Mt 21, 42).

Les nostres Conviccions neixen del seguiment confiat i compromès de Jesús. No en una imatge idealitzada del Fill de Déu o des de la prepotència d'un Déu entronitzat després del triomf de la Resurrecció. És més aviat un seguiment d'aquell Fill de l'Home que fou desautoritzat per les autoritats religioses del moment (i en molts altres moments de la història) i crucificat per blasfem.

L'ENTUSIASME FET ORACIÓ O LA JOIA PELS FRUITS DE L'ESPERIT

"En aquell temps, Jesús digué:

-T'enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has revelat als senzills tot això que has amagat als savis i entesos". (Mt 11, 25).

En això consisteix la "mística del MIJAC", en la sensibilitat necessària per saber descobrir que Déu ens parla a través dels infants i de les coses senzilles. I només ho sabrem descobrir si som humils i sabem veure amb els ulls confiats de la fe: *"si no torneu a ser com els infants, no entrareu pas al Regne del cel"* (Mt 18, 3).

Penseu, amics, que aquest és l'únic requisit que Jesús ens demana per entrar en el Regne: "ser com els infants". Intentem-ho. L'experiència val la pena. Us ho puc ben assegurar: *"Aquest és el deixeble que dóna testimoni de tot això"* (Jn 21, 24). I encara que moltes vegades hem de reconèixer que som incapaços de viure plenament aquesta opció, no per això hem de defugir la invitació que Déu ens fa des dels infants a través del MIJAC.

Amics, visquem el MIJAC com un regal del bon Déu.

10.A QUIN JESÚS SEGUIM?

Creiem i volem seguir el Jesús que:

- S'apiada de la gent que pateix i té gana després de seguir-lo sense descans: *"Així que la gent ho va saber, el seguiren a peu des de les seves poblacions. Quan desembarcà, veié una gran gentada, se'n compadí i va curar els seus malalts. Arribat el capvespre, els deixebles s'acostaren a dir-li: -Aquest lloc és despoblat i ja s'ha fet tard. Acomiada la gent, i que vagin als pobles a comprar-se menjar. Però Jesús els respongué: -No cal que hi vagin. Doneu-los menjar vosaltres mateixos"* (Mt 14, 13-16).
- Dóna més importància a les persones que als ritus religiosos: *"-El dissabte ha estat fet per a l'home, i no l'home per al dissabte. Per això el Fill de l'home és senyor fins i tot del dissabte"* (Mc 2, 27-28).
- Accepta que els infants l'atabalin: *"els deixebles els renyaven. Jesús digué: -Deixeu estar els infants: no els impediú que vinguin a mi, perquè el Regne del cel és dels qui són com ells."* (Mt 19, 13-14).
- Es contorba davant el dolor de la gent i plora davant la mort d'un ésser estimat: *"Quan Jesús veié que ella plorava i que ploraven també els jueus que l'acompanyaven, es va*

commoure interiorment i es contorbà. Llavors preguntà: -On l'heu posat? Li diuen: -Senyor, vine i ho veuràs. Jesús començà a plorar" (Jn 11, 33-35).

- *Es mira amb amor aquell jove que vol ser perfecte: "-Mestre, tot això ho he complert des de jove. Jesús se'l mirà i el va estimar." (Mc 10, 20-21).*
- *S'hi fixa en l'entrega generosa del pobre: "Va veure també una viuda molt pobra que hi tirava dues petites monedes de coure, i digué: -Us asseguro amb tota veritat que aquesta viuda pobra ha tirat més que tots els altres" (Lc 21, 2-3).*
- *És sensible a la gent humil que se li acosta, encara que la majoria l'estigui aixafant: "Hi havia una dona que patia d'hemorràgies des de feia dotze anys... Aquesta dona, que havia sentit parlar de Jesús, se li va acostar per darrere enmig de la gent i li tocà el mantell, perquè pensava: «Només que li pugui tocar la roba, ja em curaré.»... Jesús s'adonà a l'instant de la força que havia sortit d'ell i es girà per preguntar a la gent: -Qui m'ha tocat la roba? Els seus deixebles li contestaren: -¿Veus que la gent t'empeny pertot arreu i encara preguntes qui t'ha tocat?" (Mc 5, 25-31).*
- *Sap descobrir les persones de cor net, inclús abans de parlar amb ells: "Quan Jesús veié Natanael que venia cap a ell, digué: -Mireu un*

autèntic israelita, un home que no enganya"
(Jn 1, 47).

Volem seguir, en definitiva, al Jesús que pren com a discurs programàtic del seu missatge les Benaurances (Mt 5, 3-11) i acaba convidant-nos a seguir els seus passos sense por: *"Alegreu-vos-en i celebren-ho, perquè la vostra recompensa és gran en el cel. També així van perseguir els profetes que us han precedit"* (Mt 5, 12).

11.A MODE DE CONCLUSIÓ

Al llarg de tot aquest escrit hem volgut posar de manifest la importància que té el viure a fons l'opció pel MIJAC, l'estil de vida que es desprèn de les Conviccions del Moviment i de l'Evangelí.

Podríem dir moltes més coses i citar altres documents i altres textos que ens han quedat en el tinter, però en aquest punt farem cas a Sant Ignasi quan deia:

"No el mucho saber harta y satisface el alma, sino el sentir y gustar de las cosas internamente".

Quedem-nos, doncs, amb el que hem dit en aquestes pàgines i interioritzem tot el que ens ajudi a estar més a prop dels infants i de la seva acció.

Realment val la pena. El MIJAC ens ha ajudat a veure el més genuí del l'Evangelí que s'amaga en els petits i els petits ens porten al "Regne". De debò. Som-hi.

Parafrasejant un conegut sonet de Lope de Vega només afegiré: *"¡Esto es el MIJAC! Quien lo probó lo sabe."* I ja que estem amb citacions cèlebres, bé podríem resumir l'estil de vida del MIJAC amb aquestes paraules ignasianes: "Vivir, crecer, servir y amar"... que no és poca cosa!

Visca!

mijac